

#1 PASAULES BESTSELLERS

POLS KLĪVS
DZĪVĪBAS
KURJERS

**POLS KLĪVS
DZĪVĪBAS
KURJERS**

PAUL CLEAVE

A KILLER

HARVEST

**POLS KLĪVS
DZĪVĪBAS
KURJERS**

KONTINENTS
RĪGA

UDK 821.111(931)-3
KI 713

Copyright © 2017 by Paul Cleave
Credit shall be given to Atria Books, a Division of
Simon & Schuster, Inc., as the original publisher

Pola Klīva romāna "Dzīvības kurjers"
publicēšanas tiesības pieder
"Apgādam "Kontinents""

No angļu valodas tulkojis Uldis Šēns
Vāka dizains Artūrs Zariņš
Vāka foto © Luis Boucault/Shutterstock.com
© Subbotina Anna/Shutterstock.com

ISBN 978-9984-35-931-1

© Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
"Apgāds "Kontinents"", 2019

*Veltīts Timam Milleram un Kreigam Sistersonam.
Daži nākamie džina un tonika kokteiļi lai iet
uz mana rēķina...*

PIRMĀ NODAĻA

Savulaik šis kabinets bija vecs kuģa kontainers ar noskrāpētām, iedobtām, rūsas plankumiem izraibinātām sienām, kas tagad nokrāsotas pelēkas. Šajos laikos tas pārvietoja vienīgi smagās automašīnas kravas kastē, traucoties turp un atpakaļ cauri valstij, un šādu ceļojumu tas veic reizi, varbūt divas reizes gadā. Viena no abām garākajām sienām bija izcelta, lai iebūvētu tur durvis un logu, kas gadu gaitā dāvājis skatu uz tukšiem laukumiem, kuros pamazām slejas daudzdzīvokļu nami un biroju ēkas. Patlaban no tā paveras aina uz septiņu stāvu celtni. Daži stāvi gan vēl nav evolūcionējuši tālāk par tērauda sijām un betona plāksnēm, un visu konstrukciju apjož netīrumu, krāsas un sviedru notraipītas stalažas.

Kabineta iekšienei piemīt spējas piesaistīt zirnekļu tīklus un vienlaikus pilnībā atbaidīt siltumu – un šo abu apstākļu dēļ detektīvs inspektors Mičels Logans, stāvēdams konteinerā, drebinās šajā līdz šim tik patīkamajā vasaras rītā Kraistčērčas pilsētā. Sienas ir apmetas, un pie tām ir piespraustas topogrāfiskās kartes, projektu uzmetumi, rasējumi un fotogrāfijas. Blakus durvīm piestiprināts plaukts ar pusduci ķiveru, un zem tām uzlīme brīdina: “Ik dienu viena ķivere paglābj vienu galvu.” Putekļu kārtā logā bieza –

divreiz biezāka par stiklu. Turpat ir rakstāmgalds, pilns ar papīriem, un otru galdam sēž jaušami nokaitināts brigadieris Saimons Bauers. Baueram ir gludi, atpakaļ atglausti tumši mati un sejas apmatojums, kuru Mičels vēl nesen sauktu par Unabombera bārdu, taču sieva pirms kāda laika norādīja, ka mūsdienās to dēvē par hipsteru bārdu. Bauers ir izskatīgs puisis, trīsdesmit četrus gadus vecs, nosauļojies, sportisks un, spriežot pēc paraduma nemitīgi ieskatīties pulkstenī, arī nepacietīgs.

Mičels pamet skatienu uz savu pārinieku detektīvu inspektoru Benu Kērku un cenšas noteikt, vai draugam arī ir salti, taču nekādas pazīmes nemana.

– Kādus jautājumus? – Bauers vaicā, atkal ielūkojoties pulkstenī, it kā raudzīdams pārlicināties, ka tā rādītāji nemelo.

– Visumā ierastos, – Mičels atbild, lai gan patiesībā tā nav. Nekas no tā nav patiesība. Četrdesmit gadus vecais Mičels strauji tuvojas brīdim, kad būs pavadījis policijas dienestā tieši pusi sava mūža, un šajā laikā viņš ir apguvis mācību, proti, jo lielāki meli, jo lielāks noslēpums. Šodien meli būs milzīgi. Vīrietis, kuru abi atnākuši satikt, pūlēsies iegalvot, ka viņš pasaules otrā malā apciemojis slimnīcā savārgušo māti. Kuģojis Klusā okeāna vidū, glābdams delfinus. Riņķojis ap Mēnesi. Viņš būs atradies jebkur, tikai ne Andreas Volšas automašīnā, lai gan policisti zināja, ka viņš tur bijis. Un kur ir pati Andrea Volša? Viņi nezina. Bet asiņainais motorzāģis, ko policisti uzgāja netālu no spēkrata, liecina, ka sieviete var atrasties vairākās vietās, turklāt vienlaikus. Uz motorzāģa konstatēja ne tikai asinis, bet arī matus, kaulu un miesas gabaliņus. Daži nebija prāvāki par skaidriņu, bet citi savukārt tik lieli kā pirkstu kauliņi, un tiesmedicīnas eksperts norādīja, ka viens no tiem patiešām ir pirksta kauliņš. Au-

tomobili ar tukšu degvielas tvertni pirms divām dienām fik-sēja pamestu ceļa malā. Par to ziņoja šoferis, kurš gandrīz bija braucamrīku taranējis. Policijai neizdevās sazināties ar spēkrata īpašnieku, un nākamajā dienā likumsargi sāka pār-meklēt apkārtni. Asinīm notrieptais motorzāģis tika atrasts piecdesmit jardus no ceļa, un pirksta kauliņš bija iesprūdis zem noņemamā roku sarga.

Tā bija kļūda – pamest motorzāģi tik tuvu automašīnai –, bet Mičels ir pārliecināts, ka vainīgā persona uzskatīja to par labāku variantu, nekā soļot gar šoseju ar darbarīku rokās. Motorzāģim bija sērijas numurs. Sērijas numurs vēstīja, ka instruments piederējis celtniecības firmai. Tieši šis atklājums atvedis policistus tieši uz šo kabinetu kuģa konteinerā un pamudinājis sarunāties tieši ar šo brigadieru.

– Tad kādēļ jums jāzina, kam šis motorzāģis pieder? – Bauers nerimstas. – Kāds to nozadzis?

– Uz to pusi, – attrauc Bens.

– Vai jums... Nu, zināt... vai jums nevajag kaut kādu or-deri? – Bauers prašņā.

– Vajadzētu, ja mēs būtu ieradušies pārmeklēt telpas, – Bens paskaidro.

– Un to mēs dabūsim, ja būs nepieciešams, – Mičels pie-bilst.

– Taču mēs zinām, ka pēc tā nav vajadzības, – Bens tur-pina, – tālab, ka mēs šeit neieradāmies neko meklēt. Mēs ie-radāmies parunāt ar to, kas darbināja motorzāģi ar šādu sē-rijas numuru, un jūs pateiksiet, kurš ir tas darbinieks.

– Un tas viss zagta motorzāģa dēļ? – Bauers netic.

– Nosauciet mums vārdu, un viss, – Mičels attrauc.

– Labi, nesakiet, ja negribat. – Bauers smagi elso un, par varītēm tiekdamies izrādīt īgnumu, pabīda kafijas tasīti malā un nostumj dažus papīrus no datora tastatūras. Neilgu brī-

di klikšķinājis pa taustiņiem, viņš ņemas māt ar galvu un tad novelk: – A-ha.

– A-ha? – Mičels atkārtō.

– Motorzāģis pieder Borisam Makenzijam, – Bauers pakaidro.

– Un? – Mičels mudina.

– Un Boriss ir... nu... tāds kā karstgalvis. Lāga puisis, strādīgs, bet... Tikai dodu padomu... ja esat iecerējuši viņam braukt augumā, labāk gan izsauciet papildspēkus. Viņš aizsvilstas diezgan strauji.

Labi, tie nav briesmīgākie meli, kādus Mičels ir dzirdējis. Tie nevar lidzināties apgalvojumam, ka vīrietis bijis aizņemts, glābdams bērņus no degošas bāreņu patversmes – taču meli tie ir tik un tā. Mičels paraugās uz Benu, un tas nemanāmi pamāj ar galvu. Tieši tā, kā abi bija paredzējuši.

– Un kur lai atrodam šo... – Mičels vaicā.

– Borisu Makenziju, – Bauers atgādina. – Viņš ir ceturtais stāvā.

– Kā tur izskatās? – Bens taujā.

– To nav grūti atrast.

– Tādu jautājumu es neuzdevu.

Bauers parausta plecus. – Laikam var teikt, ka tur valda nekārtība. Daži daļēji pabeigti kabineti, daži atklātā plānojuma biroji.

– Tātad kaut kas līdzīgs labirintam? – Bens grib precizēt.

– Tā es gluži neteiktu, bet... jā, varbūt.

– Vai jūs nevarētu parādīt ceļu? – Mičels lūdz.

– Man ir daudz darba, – Bauers paziņo un pierāda to, atkal ieskatoties pulkstenī un saviebjoties tik neganti, it kā ikviena aizritējusi sekunde viņam nodarītu sāpes. – Mēs jau tā atpaliekam no grafika, un, vaļsirdīgi runājot, es īsti negribu, lai Boriss zina, ka pie viņa jūs sūtīju es.

– Jaunbūvē, kur visur lērums materiālu, darbarīku un ne-izbūvētu sienu lielā augstumā, būtu vēlams zināt, ko mēs meklējam un kurp mums jātiek, – Mičels aizrāda.

– Turklāt te ir bīstama teritorija, – Bens piebalso. – Mēs negribam mirt no elektrības trieciena vai zem nokritušas tērauda sijas.

– Un tas nozīmē, ka jūs nāksiet mums līdzi, – Mičels uz-
tver.

– Man patiesi ir...

– Kas? – Bens pārtrauc. – Jāliek šķēršļi izmeklēšanai? Vai arī jābūt krietnam pilsonim un jāsniedz labums sabiedrībai?

Bauers atkal skaļi nopūšas, iznāk no rakstāmgalda otras puses un pagrābj ķiveri. Pa vienai galvassegai izsniedz arī Mičelam un Benam.

– Jūs ejat turpat, kur es, – viņš norāda. – Un darāt to, ko lieku. Augšā ir bīstami ikvienam, kurš nesaprot, ko tur drīkst vai nedrīkst darīt.

– Tieši tādēļ jūs nākat mums līdzi, – Bens atgādina.

Policisti kopā ar brigadieru iziet no konteinera. Īsu laiku drēgnā kabineta nomāktus, viņus no jauna apņem rīta sil-tums. Viņi mēro divdesmit jardus līdz ēkai, paiedami garām elektriķu furgoniem, santehniķu furgoniem un stiklinieku furgoniem. Pikstina betonvedējs, kas atmuguriski iestumjas būvlaukumā. Visās malās valda rosība, tiek mērīts, griezts, liets un savienots. Gājēji nonāk pie liftiem, kurus, pēc Bena teiktā, ierīkoja pirms mēneša. – Citādi mums tagad vajadzētu pieveikt ellīgi daudz pakāpienu, – viņš piebilst.

Mičels klusībā spriež, ka nemitīgais darbarīku saceltais troksnis, tiem te ieslēdzoties, te izslēdzoties, viņu padarītu traku. Celtnieki klaigā, strīdas, smejas, un Mičels visu laiku gaida skaļu brīdinājumu uzmanīties, kad virsū kritīs kaut kas smags. Iekāpt liftā ir atvieglējums, un šeit brauciena laikā

nav nedz fona mūzikas, nedz ierastās tēršanās. Durvis atveras. No iekšpuses celtne izskatās tikpat nepabeigta kā no ārpuses. No iekšējām sienām stiepjas kabeļi. Arī no griestiem nokarājas vadi. Nekas nav nokrāsots. Grīdas nav ieklātas – te plešas vienīgi betona kļajs, nokaisīts zāģu skaidām, metāla atgriezumiem un vietumis var redzēt pa kādai naglai. Dažviet logi ir ielikti, bet citur to vietā ir vien atveres sienās, aizsegtas ar polietilēna plēvi, kas ņirb vieglajā vējiņā.

– Skatieties, kur liekat kāju, – brīdina Bauers.

– Cik cilvēku atrodas šajā stāvā? – Bens interesējas.

– Tikai Boriss. Un tagad arī mēs. Lielākā daļa brigādes šodien pieliek visus pūliņus pirmajā stāvā, bet Boriss te no maina sabojātu ģipškartona apšuvumu.

– Es tomēr dzirdu arī citu balsis, – Bens aizrāda.

– Līdzko ieliks logus un ierīkos izolāciju, no citiem stāviem šurp neatlidos ne skaņa, – Bauers paskaidro.

Bens iegrūž roku zem jakas un izņem ieroci. Stobru viņš pavērš pret grīdu.

– Velns un elle, vai tas nepieciešams? – Bauers noprasa.

– Jā, ja Boriss tiešām ir tāds karstgalvis, kā apgalvojat.

– Runa nav tikai par nozagtu motorzāģi, vai ne? – Bauers grib zināt.

– Domāju, ka labāk iesim atsevišķi, – Bens ierosina.

– Piekritu, – Mičels bilst, izvilkdams pats savu ieroci.

– Varbūt es tomēr steigšos prom, – Bauers ieminas.

– Turieties mums aiz muguras, – Mičels izriko viņu. – Gribi iet pa kreisi vai pa labi? – viņš vaicā Benam.

– Pa kreisi.

– Jūs nāksiet ar mani, – Mičels bilst, pamezdam skatienus atpakaļ uz Bauera.

Bens nogriežas pa kreisi. Mičels ar brigadieru dodas uz

labo pusi. Pretī pa gaiteni lido bezdelīga, meklējama izeju, un pēc brīža tai seko otra. Nāsīs iesitas ģipša smārds. Mičels tur ieroci ar stobru uz leju. Bauers seko dažu soļu atstatumā. Viņi nonāk gaiteņa galā, pie sienā izbūvēta sešas reiz sešas pēdas liela loga, no kura paveras skats uz biroju zemāk. Stikls apslāpē ārā valdošo troksni. Mičels redz auto, no kura izkraj materiālus, un betonvedēju joprojām atomuguriski stumjamies uz paredzēto vietu.

Nākamā stāva gaitenis ir gana līdzīgs iepriekšējam, no kura abi nule iznākuši. Ģipškartona sienas ir apmetas, bet nav nokrāsotas. Visur ir kabeli. Gar sienām novietoti darbarīki un zāģēšanas steķi, sakrauti divu un trīs galonu krāsu spaiņi, logu un durvju aplodas līdz ar naglu un skrūvju kastēm un gaismas slēdžiem, kurus drīz uzstādīs; tur ir arī naglu pistole, fližu griezējs un maisi ar šuvotāju. Mičels ieskatās telpās, kurām iet garām, un redz līdzīgas ainas – dažās ir logi, citās logu aillas sedz polietilēna plēves. Gaiteņa galā ir tikpat liels logs kā iepriekšējā gaitenī, vienīgi šeit stikla vietā ir bieza polietilēna plēve. Gana caurspīdīga, lai varētu ieraudzīt smilšu kaudzes uz zemes un dažu transportlīdzekļu aprises, taču skaidrāk saredzēt nav iespējams. Visumā tā nav nekāda jaukā ainava.

Viņš pagriežas pret Baueru. – Mums vajadzētu... – Policists apraujas. Bauers ir paņēmis naglu pistoli un nu vērs to pret viņu. – Pagaidi! – Mičels izgrūž.

Bauers negaida. Viņš nospiež mēlīti. Detektīvs Mičels nejut sāpju – vienīgi nodreb miesa, sažņaudzas roka, tad krūtis, it kā viņam kāds saspīestu muskuļus. Viņš rauga pacelt ieroci, taču roka neklausā. Naglu pistole nopaušķ, tad vēlreiz un vēlreiz. Krūtis ieurbušās četras, piecas, nu jau sešas naglas. Ierocis izkrit Mičelam no rokas. Ar otru roku viņš lūko izraut naglas, taču, iekams tas izdodas, cita nagla caur-

dur delnu, piešaujot plaukstu pie pleca. Sāpes vienalga nemoka, tikai vietumis uz ķermeņa jūtams spēcīgs spiediens, it kā būtu sarīkota vērienīga akupunktūras sesija. Atskan klikšķis, kad nagla atsitas pret ķiveri un aizlido sāņus.

– Jūs visu izbojājat, – Bauers nosaka.

– Nē... – policists lūdz, kaut apzinās, ka Baueru neatturēs. Šajā brīdī piepildās Mičela murgi. Gara acīm ievainotais redz policistus apciemojam viņa sievu. Viņš redz, kā sieva sabrūk, dzirdot jaunumus. Viņš redz, kā policisti ielūkojas viņa pagātnē un atklāj visas tās nelietības, ar ko viņš nodarbojies pēdējos piecus gadus un ko viņš bija nodomājis paņemt sev līdzī kapā, un acīmredzot tas tūlīt notiks. Viņš saļimst uz ceļiem. Ģipša smārds vairs nav tik spēcīgs. Betona maisītājs vairs nav tik skaļš. Viņš vairs nedzird betonvedēju pīkstam. Mutē iecertas asiņu garša. Paukšķu sērija turpinās. Spiediens kaklā. Vaigā. Bauers pievirzās tuvāk. Viņš piespiež pēdu Mičelam pie krūtīm un pagrūž. Policists nekādi nejaudā noturēt līdzsvaru un krīt atmuguriski.

Polietilēna plēve, kas telpu sargā no ārpusaules, neilgi notur viņa svaru un tad vēl tikai brīdi. Tad tā iestiepjas. Vidū ieliecas un iestiepjas vēl mazliet.

Un tad materiāls plīst.

Krītot Mičels paceļ acis pret celtni. Viņa ķermenis atsitas pret stalažu ārējām margām un noveļas nevis iekšpusē, bet gan pārsveras pāri tām, un Mičels nodomā: “Nu, tipiski.” Un viņš aizvien ātrāk krīt garām ceturtajam stāvam, trešajam stāvam, otrajam stāvam.

Viņš nedzird savus kaulus sašķīstam, kad atsitas pret zemi.

Nejūt mugurkaulu un kaklu lūztam.

Viņš nejūt neko.